

DEEL 9 REISVERSLAG 2013

AÇORES - DEEL 1 - FLORES EN TERCEIRA

Het is 21.45 uur en we liggen in het knusse jachthaventje van Lajes op Flores. Over een kwartier is het pikkedonker en breekt een pandemonium los. De zeevogels die tegen de steile bergwand nestelen gaan voedsel zoeken voor hun jongen. Hun "oewak....oewak...oewak...." wordt duizendmaal van de bergwand teruggekaatst en dit gaat zo door tot de hongerigen gevoed en tevreden gesteld zijn. De zeevogels die hier elk jaar hun jongen ter wereld brengen verblijven de rest van het jaar verweg op de oceaan en komen nooit op het land. Ze zijn er ook niet op gebouwd met hun zeer korte pootjes en hun lange slanke vleugels. Het schijnt dat er slechts 4 kolonies in de wereld zijn van deze zeevogels. Ik ken alleen de Duitse naam omdat we die van Duitsers gehoord hebben die op dit eiland wonen: Gelbschnabel-sturmtaucher, een mond vol.

FESTIVAL DA IMIGRANTES

Als we de klim naar het dorp ondernemen is men in de dorpsstraat bezig een aantal bier- en eettenten op te zetten. Vrijdag begint het festival, georganiseerd voor de inwoners van Lajes die in het buitenland wonen en voor deze gelegenheid terug keren op het oorspronkelijke nest. Tjago, de jonge havenmeester doet er cynisch over want volgens hem is niemand zo gek de reis naar het geboortedorp te ondernemen. Zaterdagavond gaan we de berg op om naar de allegorische optocht te kijken. We herkennen onder de menigte direct de jachtjesbewoners en al gauw klitten we, met een superbock in de hand, bij elkaar. De optocht beeldt het dagelijkse leven van de Flores bewoners in vroegere tijden uit. Er komen antieke landbouwwerktuigen voorbij, getrokken door koeien of ezels, men bewerkt een stukje grond op wietjes, de maisoogst wordt gepeld, de melkvrouw schenkt een kroes voor de arbeiders en Tjago probeert ons wat van zijn oude vissen te slijten. Het enige amusante was de priester die een huwelijk in moest zegenen. Hij liep van de ene kant van de straat naar de andere en gaf met gulle hand zijn zegeningen aan alle bekenden. Later zag ik dezelfde man op een trekker rijden, een eenvoudige boer in t-shirt en jeans.

BEIRA-MAR

In elke haven is wel een kroeg te vinden waar de jachties bij elkaar komen om hun avonturen te vertellen of iemand te zoeken voor een technisch probleem. Vlakbij de haven is Beira-mar zo'n café waar je voor €1.- een pilsje kunt kopen en iets te eten kunt bestellen. Elke avond vind je er wel aanspraak.

VER VAN DE HEIMAT

Zondag middag zie ik vanuit de kuip 3 mensen zeer geïnteresseerd naar onze boot kijken. Daarna wijzen naar Maarten's boot. Ze zien duidelijk de gelijkenis in de romp. De man komt de vingersteiger op en vraagt of de schepen identiek zijn. Ik praat een poosje met Christian, Hanna en Groszmutter die boven het dorp een huis hebben gebouwd en hier al 6 jaar naar tevredenheid wonen. Even later stellen ze voor dat ik meerijs om te zien waar ze wonen zodat wij later in de week als we een auto hebben op bezoek kunnen komen. Het huis is heel interessant en staat op een prachtige plek. Christian heeft hele muren gebouwd waarin de bodems van bierflesjes te zien zijn en rondom een raam steken de halzen van de bruine stenen jeneverflessen uit de metselspecie. Soms vult hij ze met ongelijke hoeveelheden water en dan fluit de wind er een aantal tonen door van verschillende hoogte. Beladen met verse aardappelen, uien, boontjes, komkommers en een jong berghaasje kom ik weer aan boord, waar Witzje zich afvroeg waar ik naartoe was gegaan.

FLORES = BLOEMENEILAND

We huren een auto om over het eiland te toeren en genieten van alle in bloei staande bloemen die in de berm groeien. De fel rode canna lelies groeien naast een zelfde soort maar dan in het geel met rode stipjes. Rose roosjes slingeren zich erdoor en bossen oranje Mombretias steken hun lange stelen daar bovenuit. Langs alle weggetjes over het eiland lopen aan weerszijden heggen van Hydrangea, de hortensiasoort. Kijk je bij een vergezicht op naar een berghelling dan zie je alle wegen als blauwe en rose strepen over de groene hellingen lopen. We stoppen bij verschillende uitzichtpunten en bezoeken diverse bergmeren die gevuld zijn met helder water. En overal zie je de oceaan, soms links dan weer aan je rechterhand. Als we honger hebben rijden we dwars over het eiland naar Santa Cruz, de hoofdstad van Flores, dat alleen maar een iets groter dorp is. Alhoewel het vakantietijd is zijn er bijna geen restaurants open en in een zijstraatje vinden we op aanwijzing van een inwoner een eetcafé waar de arbeiders hun maaltijd halen. Het eten is simpel, Prato do Dia bestaat uit een moot vis, een paar gekookte aardappelen en sla. Maar met een flesje bier betalen we samen €11.- We rijden in Lajes naar de supermarkt want we willen de volgende dag vertrekken en dus kunnen we mooi de boot bevoorraden. Dan gaan we de berg weer op naar het stulpje van de Duitsers. We blijven er een uurtje kletsen en Hanna had nog een courgette en een komkommer ingepakt die zo groot waren dat we er dagen van gegeten hebben. En dat was wel fijn want in de supers op Flores kon je alleen nog maar een enkele witte kool of een paar oude wortels krijgen. Over een paar dagen komt de veerboot verse waar brengen.

ZEEZWERVERS

Een aantal boten ligt te wachten tot het weer hen toestaat weg te varen.

De Duitsers Arend en Bente die naar Frankrijk gaan, De Engelsen Martin en Joody hebben Engeland als doel, de charterschipper op het Duitse jacht moet naar Spanje en wij hoeven alleen maar naar Terceira, een kleine 200 mijl noord-oost.

Joody komt bij mij nog even leren broodbakken en zaterdag is de wind gaan liggen, letterlijk, en vaart iedereen uit.

Het was voor ons een heel vervelende tocht met eigenlijk te weinig wind om te zeilen maar een te lange afstand om op de motor af te leggen.

We hadden vaak een knoop of 3 vaart maar de golven waren zo hoog dat de wind de zeilen niet voldoende vol kon houden dus de giek en het doorgelatte grootzeil sloegen steeds met een enorme knal van de ene naar de andere kant.

We hadden het uiteinde van de giek met een lijn naar de boeg vastgezet maar het bleef een hels lawaai als het zeil weer volviel.

Toen we zeker waren dat we het op de motor konden halen was het verstand op nul en gassen maar. Heel saai.

De laatste nacht toen we boven het eiland São Jorge voeren was een pracht: vlak water, een uitbundige sterrenhemel, lichtjes op de kant en Terceira voor ons.

TERCEIRA

Om 6 uur maakte Wijtze mij wakker en zei dat hij niet meer naar bed ging omdat hij het schiereiland, waarachter de haven ligt, al zag. Ik zette een pot koffie en plotseling keken we met ontsteltenis naar de dieptemeter.

Het gebied is vulkanisch en er hebben regelmatig aardbevingen plaatsgevonden

waardoor de diepten onder water varieerden van 7 m naar 150 m en soms nog meer.

Het was gewoon griezelig en in gedachte zag ik de grond al omhoog komen terwijl wij daar voeren en Skua voor altijd op de top van een vulkaaneiland geparkeerd liggen.

Maar om 8 uur ging het anker de grond in tussen 4 andere zeiljachten naast de marina.

We waren in Angra do Heroísmo aangekomen om eventueel diesel te kopen maar we hadden nog genoeg over om in Praya da Vitoria te komen.

Bij de haven konden we ons melden en we liepen de prachtige oude stad in waarvan een deel opgenomen is in de Unesco World Heritage.

De markt is niet ver lopen en ik kocht een verse vis voor op de bbq en genoot van een overvloed aan groenten en fruit. Wat een verschil met Flores.

Verse abrikozen, pruimen zo groot als tennisballen, snijboontjes, tomaten die ook naar tomaat smaken, heerlijk.

We grilden de halve vis want hij was gewoon te groot en hadden toen zin om naar de iets veiligere baai van Vitoria te varen omdat er de volgende dag harde wind werd voorspeld.

In de baai van Praia da Vitoria ankerden we aan de zuidwest kant vanwege de voorspelde wind en al snel lagen er nog 2 schepen naast ons.

Dat was voor de Capitao do Porto teveel van het goede en we werden weggestuurd door de Policia Maritima in een geleende vissersboot, om op lager wal aan de noordzijde naast de overvolle marina opnieuw voor anker te gaan.

Vrijdagmorgen haalden we Mirjam van het vliegveld en ondertussen hadden we een

plaatsje in de jachthaven bemachtigd naast de Bold Black Bear van Rob uit Enkhuizen. Het Festival da Praia was van start gegaan met als motto: "Praia num Jogo de Vitoria". Het thema was dus spel en sport.

Er waren sportwedstrijden op het gebied van Beachvolleybal, Golf, Kano- en zeilwedstrijden, domino en kaartspelen en nog veel meer.

Elke avond konden we kijken naar een parade van dansgroepen, de Marchas Populares, de Grupos Folclóricos, begeleid door diverse Filarmonicas uit Praia en omliggende dorpen.

Om 24 uur startte elke nacht de disco die ons tot 6 uur uit de slaap hield als de wind naar ons toe stond.

Maandag gingen we met de boot naar Angra do Heroísmo omdat we tickets hadden gekocht voor het stierenvechten in de Arena van Angra.

Mirjam ging met gemengde gevoelens mee maar ook wij zagen het spektakel voor het eerst.

We wisten wel dat de stieren hier niet gedood werden.

De voornaamste mannen waren de Cavaleiros die een steeds kortere stok in de stierennek moesten prikken terwijl ze op hun paarden gezeten heel dicht bij de stier moesten komen.

Als dat was gebeurd moest de stier "overwonnen" worden .

Er kwam een groep mannen de arena binnen, de Forcados, waarvan er één naar voren stapte, de stier uitdaagde hem aan te vallen, en als deze reageerde liet de man zich tussen de hoorns vallen, duwde de kop omlaag en de hele groep mannen hielden vervolgens de stier in bedwang.

Daarna werd de stier afgevoerd en begon het spel opnieuw met een verse stier.

Hele families, ook de kleine kinderen zaten gezellig op de tribunes, aten wat, dronken wat, kletsten wat met de burens, riepen olé of boe en hadden een mooie avond.

WE VERKENNEN HET EILAND

Het gebied waarin de Azoren liggen is een vulkanisch gebied met af en toe een eruptie of een aardbeving en dat zie je aan het eiland Terceira.

De laatste aardbeving was in 1980 waarbij een groot deel van Angra do Heroísmo werd verwoest en 3000 inwoners dakloos maakte.

De vulkaan op het schiereiland voor de kust van Angra, De Monte Brasil, is een dode vulkaan maar op het midden van het eiland bij de Furnas do Enxofre kwam uit diverse gaten de naar sulfaat stinkende rook uit de bergspleten omhoog en voelden de rotsen warm aan.

Aan de noordzijde bezochten we Biscoitos waar direct aan de oceaan door uitbarstingen ondiepe poelen zijn ontstaan, omgeven door grillige zwarte lavagesteenten.

Men heeft hier zwembasins van gemaakt die steeds van vers zeewater voorzien worden als de golven over de lava in de basins lopen.

Huizen, muurtjes en winkeltjes zijn allemaal opgetrokken uit lavastenen en doen erg somber aan met die pikzwarte muren. Maar goed dat de zon meestal schijnt.

We moeten helemaal naar het zuiden rijden om een restaurant te vinden dat niet gesloten is en dat was in Angra.

We aten een prima 3 gangen menu met een fles wijn voor €46.- en dat in het beste restaurant van de stad.!

Toen hadden we nog tijd om naar de hoogste vulkaan te rijden, de Serra de Santa Barbara van 1021 meter.

Door weggetjes, omzoomd met Hortensias en rose roosjes reden we naar een punt vanwaar we de berg op konden rijden. Het werd steeds kouder en de weg smaller. Eenmaal bovengekomen stonden we met onze voeten in de wolken en zagen we niets meer....

Vrijdag brachten we Mirjam weer naar het vliegveld en wij wachten op gunstige wind om naar andere eilanden te zeilen.

Het einde van het festival is in zicht.

Op de Praia worden voorbereidingen getroffen voor het stierenvechten. Dit is een typische Azoren versie waarbij de stier aan een lang touw in bedwang wordt gehouden door een viertal mannen.

Als de mannen die de stier uitdagen in gevaar zijn, houden de mannen de stier tegen.

Al 2 uur van te voren staan er mensen langs de boulevard om het beste plekje te bezetten en ook op het water liggen de bootjes naast elkaar voor anker.

Om 5.30 uur gaan ook wij een plaatsje zoeken en leggen de dinghy naast die van onze Duitse burens van de ankerplaats.

Waarachtig, om precies 18 uur stormt de eerste stier het strand op en de mannen beginnen het beest uit te dagen.

In tegenstelling tot het straatgevecht, waarbij er een opeenhoping van mensen komt als de stier boos wordt, kunnen de mannen hier gelijk het water inlopen waardoor er nooit iemand op de hoorns kan worden genomen.

Het is een tamme boel en na een biertje en een paar kipkluijjes, van de burens gekregen, gaan we anker op en terug naar Skua.

Morgen zeilen we naar het vulkaaneiland Pico.

Groeten van Mia en Wijtze